

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/93/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119301444
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6119301444.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v spore žalobkyne: Y. T., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXX, XXX XX T. L. T., právne zastúpená: WEBBER LEGAL, s. r. o., so sídlom Na rozhladke 2, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 680 552, proti žalovanej: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpená: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, o zaplatenie 1.778,97 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/81/2019-149 zo dňa 10. marca 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalovanej uložil žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia vydať sumu 1.778,97 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 5.6.2019 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň jej uložil uhradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %, vo výške, ktorá bude vyčíslená po právoplatnosti rozsudku v samostatnom uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že medzi stranami sporu došlo 22.12.2011 k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úveru. K uzatvoreniu zmluvy došlo tým, že žalobkyňou boli vyplnené body 1 a 2 návrhu zmluvy, bod 3 následne vyplnila žalovaná ako peňažný ústav. Žalobkyňa ako spotrebiteľka v žiadosti uviedla maximálnu výšku úveru 3.000 €, minimálnu dobu splácania 70 mesiacov, čerpanie úveru prevodom na účet, požiadala o zriadenie osobného účtu a splácanie úveru v hotovosti. Následne žalovaná 22.12.2011 v bode 3 zmluvy do nej jednostranne dopísala výšku úrokovej sadzby 24,50 %, výšku mesačnej splátky 54 €, výšku schváleného úveru 2.000 €. Žalobkyňa neprejavila súhlas s náležitosťami uvedenými v bode 3 zmluvy, ktoré jednostranne doplnila žalovaná, a to i napriek tomu, že išlo o podstatné náležitosti platného právneho úkonu - výšku úveru, výšku mesačnej splátky, úrokovej sadzby. V zmysle § 44 ods. 2 OZ žalobkyňa nikdy neprijala tento návrh a neodsúhlasila ho, čo spôsobilo neplatnosť celej zmluvy. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ ide o ustanovenia, ktoré sa týkajú plnenia zo zmluvy a s ktorými žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala možnosť oboznámiť sa pred uzatvorením zmluvy. Nesúhlasil so záverom žalovanej, že kogentnú písomnú formu podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. možno nahradiť faktickým konaním žalobkyne ako spotrebiteľky, teda čerpaním úveru a platením splátok. Z ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že zmluva musí mať jednoznačne písomnú formu, a teda aj všetky dodatky a zmeny v súvislosti s touto zmluvou prijaté musia byť v písomnej podobe. Pokiaľ žalobkyňa namietala neplatnosť zmluvy pre nedodržanie postupu v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poukazom na ustanovenie § 39 OZ a § 3 OZ, súd sa stotožnil s tvrdením žalovanej. Z čl. 15 zmluvy je zjavné, že žalovaná skúmala údaje týkajúce sa žalobkyne v zmysle bodu 1, kde je uvedené, že je dôchodkyňa, vlastní mobilný telefónny prístroj, mesačný príjem dosahuje v sume 236 €, čistý mesačný príjem pre domácnosť 921 € a pri mesačných splátkach ďalších pôžičiek je uvedené 0 €. V danom konkrétnom prípade výška splátok bola 54 € mesačne a zistené

údaje umožňovali, aby žalobkyňa v uvedenej výške úver splácala. Naviac, žalobkyňa ani neuviedla, v čom vzhľadom na nedostatok zisťovania podmienok pre splácanie úveru zo strany žalovanej, či mala na mysli aj iné pôžičky, resp. neoverenie, či skutočne čistý príjem v domácnosti predstavuje 921 € a z akého titulu. Tvrdenia a dôkazy, ktoré absentujú, nemohli byť predmetom preskúmania zo strany súdu. Súd sa stotožnil s tvrdením žalobkyne o tom, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, nakoľko výška úroku 24,5 % je v porovnaní s úrokovou mierou NBS vyššia o 10,74 %, čo pri dobe trvania zmluvy (70 mesačných splátok = 5,83 roka) predstavuje celkovo rozdiel v úrokoch o 62,61 %. Mal za to, že takýto rozdiel úrokovej miery je v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 OZ, § 53 ods. 6 OZ). Stotožnil sa tiež i s námietkou žalobkyne o tom, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy. V zmluve je uvedený dátum podpisu, dátum prvej splátky (11.1.2012), avšak zo žiadneho ustanovenia zmluvy sa nedá odvodiť doba trvania zmluvy, a to i napriek tomu, že je v nej uvedený správny termín konečnej splatnosti 11.10.2017. Medzi stranami sporu uzatvorená zmluva neobsahuje ani výšku, počet, termíny splátok v členení na istinu, úroky a iné poplatky, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona). Za nesprávnu prvoinštančný súd považoval i v zmluve uvedenú hodnotu RPMN vo výške 28,25 % z dôvodu, že neobsahuje náklady doplnkovej služby - zriadenie bežného účtu, bez ktorého nebolo možné uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ i žalovaná poukazovala, že predpoklady výpočtu vyplývajú zo vzorca výpočtu RPMN uvedeného v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a sú uvedené v čl. 3 zmluvy, podľa súdu nestačí, že vzorec pre výpočet RPMN je uvedený v prílohe č. 2 zákona. Zákon vyžaduje, aby priamo z uzavretej zmluvy vyplývali parametre pre výpočet RPMN a výška RPMN. Naviac bod 3 zmluvy vyplnila žalovaná ako veriteľka bez písomného prijatia zmien žalobkyňou. Tým, že v RPMN nie je počítané s nákladmi na zriadenie účtu, žalovaná výšku RPMN podhodnotila. V nadväznosti na uvedené prvoinštančný súd vyhodnotil žalovaným poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Výšku žiadaného bezdôvodného obohatenia a úroku z omeškania považoval podľa § 186 ods. 2 CSP za nesporné. Žalovanej uložil preto zaplatiť žalobkyňi bezdôvodné obohatenie v ňou požadovanej výške 1.778,97 € s 5 % úrokom z omeškania ročne od 5.6.2019 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a uložil žalovanej nahradiť žalobkyňi trovy konania v rozsahu 100 %. Žalobkyňa ako spotrebiteľka je oslobodená od povinnosti zaplatiť súdny poplatok za žalobu, z tohto dôvodu súd zaviazal k úhrade súdneho poplatku žalovanú samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručila odvolanie žalovaná. Vytýkala, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu ohľadom žalobkyňou tvrdenej absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere -Dostupná pôžička č. 5082777111 zo dňa 22.12.2011. V tejto súvislosti odkázala na čl. 2 bod 2.2. Obchodných podmienok žalovanej účinných v čase uzatvorenia zmluvy, ktoré popisujú spôsob uzatvorenia úverovej zmluvy a tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Za nesporné považovala, že to bola žalobkyňa, ktorá požiadala o poskytnutie úveru žalovanú, vyplnila prvú a druhú časť formulára zmluvy svojimi osobnými údajmi, výškou žiadaného úveru a tento osobne podpísala. Z predloženej žiadosti časť 3 bod 2 vyplýva, že sa oboznámila s Obchodnými podmienkami pre úver Dostupná pôžička, Sadzobníkom poplatkov, Oboznámením o RPMN, formulárom pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, v nadväznosti na čo žalovaná po posúdení všetkých údajov a vyhodnotení jej bonity určila výšku úveru, výšku úrokovej sadzby, mesačné splátky, ich výšku, začiatok a koniec splácania úveru, vrátane celkových nákladov. Vyplnenie návrhu zmluvy o úvere v bode 3 žalovanej je podľa jej názoru možné považovať za akceptáciu návrhu žalobkyne, nie za nový návrh, resp. jeho zmenu. Spôsob uzatvorenia zmluvy o úvere zodpovedá postupu stanovenému v ustanovení § 43c ods. 1 OZ, nakoľko žalovaná prijala návrh žalobkyne o podstatných náležitostiach zmluvy o úvere, čo prejavila odsúhlasením úverových podmienok. Následne žalobkyňa čerpaním úveru a mesačnými úhradami žalovanou poskytnutej sumy úveru akceptovala úpravy vykonané žalovanou. V tejto súvislosti poukázal i na znenie § 273 ods. 1 zákona č. 513/1991 Z. z. Obchodného zákonníka s tým, že doplnením bodu 3 do zmluvy išlo zo strany žalovanej o uvedenie údajov, ktoré musí obsahovať každá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s príslušnými ustanoveniami Občianskeho a Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere tak podľa názoru žalovanej vznikla na základe konsenzu zmluvných strán, keďže návrh zmluvy o úvere obsiahnutý v zmluvnom formulári bol žalobkyňou podpísaný 20.12.2011 a žalovanou 22.12.2011. Taktiež žalobkyňa nepreukázala, že by bola zmluvu o úvere do 5 pracovných dní písomne alebo telefonicky odmietla, ako jej to umožňovali obchodné podmienky žalovanej účinné v čase uzatvorenia zmluvy. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/42/2018 zo dňa 25.10.2018, 43Co/2/2019 zo dňa 30.1.2019, vytkla súdu prvej inštancie, že napriek návrhu na

vykonanie dokazovania výsluchom žalobkyne, či už na žiadosť žalobkyne alebo žalovanej výsluch žalobkyne nevykonali, a to i napriek tomu, že mal a mohol výsluchom žalobkyne objasniť mechanizmus uzatvorenia zmluvy, čím by prispel k zisteniu rozhodujúcich skutočností ohľadom jej platnosti. Výsluchom žalobkyne by taktiež bolo možné preukázať, do akej miery bola žalobkyňa „prinútená“ uzavrieť zmluvu o zriadení osobného účtu tak, ako to tvrdí v žalobe. K námietke žalobkyne, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, dobu trvania zmluvy, uviedla, že zo zmluvy jednoznačným spôsobom vyplýva dátum splatnosti prvej splátky úveru (11.1.2012), dátum konečnej splatnosti úveru (11.10.2017), počet mesačných splátok 70 (70/12 mesiacov = 5 rokov a 10 mesiacov). Pokiaľ bol konečný termín plnenia úverovej zmluvy vyjadrený konkrétnym dátumom 11.10.2017, takáto dohoda je jasná a zrozumiteľná, nemôžu vzniknúť žiadne pochybnosti o tom, aká je doba trvania zmluvy (rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 21Csp/184/2017 zo dňa 13.2.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/212/2018 zo dňa 11.12.2018). Žalovaná zotrvala na obsahu námietok vyjadrených v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 22.10.2019, ktoré sa týkali absencie náležitostí úverovej zmluvy ohľadne výšky, počtu, termínov splátok v členení na istinu, úroky a iné poplatky. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Cdo 146/2017, 3Cdo 56/2018, 5Cdo 132/2017. Súd prvej inštancie tým, že vyslovil opačný právny názor, avšak v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysvetlil, prečo sa odchýlil od právneho názoru vysloveného v rozhodnutiach najvyššej súdnej autority - Najvyššieho súdu SR, žalovaná v tejto časti jeho rozsudok označila za nesprávny a nepreskúmateľný, v rozpore s čl. 2 ods. 2 CSP. Za nesprávny označila aj záver súdu o tom, že žalobkyňa bola povinná ako podmienku pre poskytnutie úveru uzavrieť so žalovanou zmluvu o zriadení osobného účtu. Žalobkyňa sa mohla rozhodnúť, či požiadala, resp. nepožiadala o zriadenie osobného účtu u žalovanej slobodne a v prípade negatívneho rozhodnutia by vo výsledku len zaplatila jednorazový poplatok za poskytnutie úveru na účet v inej banke, resp. v hotovosti. Na otázku, či žalobkyňa k uzavretiu zmluvy o zriadení osobného účtu ako podmienky poskytnutia úveru pristúpila neslobodne, mal súd prvej inštancie vykonať navrhnutý výsluch žalobkyne. Vytýkala tiež nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobkyňa pripojila k žalobe, a to údaje v poštových poukázkach, prostredníctvom ktorých žalobkyňa preukazovala výšku údajného bezdôvodného obohatenia uplatneného žalobou. Z týchto vyplynulo, že žalobkyňa titulom úhrad mesačných splátok zo zmluvy zaplatila žalovanej 383,32 € (54,76 x 7) siedmimi mesačnými splátkami po 54,76 €, a teda neunesla dôkazné bremeno na ňou tvrdenú skutočnosť o vzniku a výške bezdôvodného obohatenia. Ostatné platby uvedené v žalobe vykonávala na inú úverovú zmluvu uzatvorenú so žalovanou, ktorej variabilný symbol bol 1318114149. Správny variabilný symbol platieb predmetnej zmluvy bol 508277111, čo je zároveň číslo zmluvy. Ak potom žalobkyňa preukázala úhradu sumy 383,32 € pri výške poskytnutého úveru 2.000 €, žalovanej nevzniklo žiadne bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie mal v konaní o uplatnenie peňažného plnenia skúmať dôvodnosť uplatneného nároku, jeho výšku. Ak by tak v súdnej veci postupoval, žalobkyňou predloženými dôkazmi sa zaoberal a tieto vyhodnotil, dospel by celkom nepochybné k záveru, že podaná žaloba je nedôvodná v celom rozsahu. V odvolacom návrhu žiadala rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne postupom podľa § 388 rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť, žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť a žalovanej priznať právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej k námietke o neunesení dôkazného bremena ohľadne vzniku a výšky bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného uviedla, že žalovaný je profesionálna banka zastúpená v konaní advokátom, výšku vykonaných úhrad a výšku bezdôvodného obohatenia v konaní pred súdom prvej inštancie nenapádal, teda ide o neprípustnú novotu v odvolacom konaní, ku ktorej sa z dôvodu hospodárnosti konania ani bližšie nevyjadřila. Pokiaľ sa týkalo nedostatku písomnej formy zmluvy, zotrvala na svojich tvrdeniach uvedených jednak v žalobe, jednak v priebehu konania. Zdôraznila, že ustanovenie 2.2. Obchodných podmienok je v príkrom rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 OZ, a teda v zmysle ustanovenia § 54 ods. 1 OZ neplatné. Zároveň sa jedná o neprijateľnú podmienku podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. a), keďže ide o ustanovenie, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorým sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy (§ 53 ods. 5 OZ). Za nekalú obchodnú prax žalovaného považovala, že nechá spotrebiteľovi vyplniť žiadosť o pôžičku na akejkoľvek pobočke Slovenskej pošty, kde si vyplní len výšku pôžičky, o akú by mal záujem, následne banka spotrebiteľovi zašle doplnenú zmluvu o výšku splátky, výšku úroku, výšku RPMN a podobne. Do VOP skryje, že spotrebiteľ vlastne ešte má právo vec zrušiť, pričom je nelogické, aby človek, ktorý nemá dostatok vlastných finančných prostriedkov, je nútený o pôžičku požiadať, vôbec uvažoval o tom, že ponúkané peniaze odmietne a aby na zadnej strane zmluvy napísanej malým a nečitateľným písmom hľadal, že to vôbec urobiť môže. Uvedené konanie označila za rozporné s dobrými mravmi a žiadala

aplikovať čl. 5 CSP. Navyše, zmluva o úvere vzniká dohodou o podstatných náležitostiach, medzi ktoré mimo sumy poskytnutého úveru treba priradiť aj dohodu o úrokoch. Medzi žalobkyňou a žalovanou k dohode o výške úroku nikdy nedošlo. Pokiaľ apelovala žalovaná na výsluch žalobkyne, uviedla, že na pojednávaní 10.3.2020 po predbežnom právnom názore vyslovenom zo strany súdu tak právny zástupca žalobkyne, ako i právny zástupca žalovanej nenavrhovali vykonať ďalšie dôkazy, teda nie je možné uvažovať o tom, že by bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces. Poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-449/13 s tým, že žalovaná absolútne zlyhala v tvrdení, ako konkrétne s odbornou starostlivosťou konala a ako bonitu žalobkyne vyhodnotila. V zmluve je uvedené, že čistý príjem žalobkyne bol 236 €, poskytnutá pôžička bola splatná v splátkach po 54 € mesačne, životné minimum v čase uzatvorenia zmluvy predstavovalo 189,83 € mesačne, čo znamená, že pri maximálnom príjme 236 € mesačne, žalovaná dostala žalobkyňu do predĺženej finančnej situácie. Ohľadne konštatácie súdu o tom, že odplata za poskytnutie úveru bola dojednaná v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ, žalovaný v odvolaní neuviedol odvolací dôvod, pre ktorý sa nestotožňuje s rozsudkom v tejto časti. Za vecne správny považovala rozsudok i ohľadne konštatácie absencie údajov o dobe trvania zmluvy, o členení splátok, nesprávneho uvedenia RPMN, nezahrnutie nákladov za zriadenie bežného účtu do celkových nákladov. Povinnosť zriadenia bežného účtu podľa nej vyplýva zo samotného znenia zmluvy bodu 2 (žiadosti) s názvom „Žiadosť o poskytnutie úveru a žiadosť o zriadenie osobného účtu“ s výberom možnosti 1/ balíku Klasik 2/ balíku Komfort alebo 3/ balíku Maxi, ako i zo Sadzovníka poplatkov účinného od 13.9.2011, z ktorých vyplýva, že v prípade poskytnutia úveru na účet Poštovej banky, a.s. bolo takéto poskytnutie bezplatné, pri poskytnutí úveru v hotovosti alebo na účet inej banky bolo uvedené spoplatnenie sumou vo výške 29,87 €. Ak teda chcel žalobca získať od žalovanej spotrebiteľský úver bez poplatku, musel mať u nej zriadený bežný účet. Žalovaná napriek tejto skutočnosti náklady za zriadenie a vedenie bežného účtu nezahrnula do celkových nákladov spotrebiteľského úveru a následne do celkovej čiastky úveru, z dôvodu čoho RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne. Žiadala preto rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zotrval v celom rozsahu na obsahu odvolania a žiadal rozhodnúť v zmysle odvolacieho návrhu.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), súc viazaný rozsahom podaného odvolania a jeho odôvodnením (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v súvislosti s ustanovením § 391 ods. 1 CSP.

6. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd síce vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, avšak v z výsledkov vykonaného dokazovania nedospel k správnym skutkovým zisteniam a následne i vec nesprávne právne posúdil.

7. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom dôkazné bremeno o existencii bezdôvodného obohatenia znáša postihnutý (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Obdo 16/2008 zo dňa 16. decembra 2008).

8. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

9. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane konania, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí. Ak teda žalobkyňa v konaní tvrdila, že žalovanú bezdôvodne obohatila, žalovaná je jej povinná takéto bezdôvodné obohatenie vrátiť, bolo jej povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie skutočnosti, či sa tak skutočne stalo. Žalobkyňou predložené dôkazy bolo potrebné zo strany súdu zákonným spôsobom vykonať, vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd takto v konaní nepostupoval, keď jeho pozornosť uniklo, že poštové poukážky preukazujúce úhradu splátok úveru žalobkyňou v prospech žalovaného obsahovali nielen rozdielnu výšku uhradených splátok, ale i rozdielny údaj o čísle variabilného symbolu, ku ktorému bolo potrebné jednotlivé úhrady priradiť.

11. Z uvedeného vyplýva dôvodná pochybnosť o tom, či prvoinštančný súd žalobkyňou predložené dôkazy vykonal, vyhodnotil, t.j. na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Nakoľko uvedené zakladá pochybnosť o tom, že žalobkyňa skutočne žalovaného bezdôvodne obohatila, a teda v prenesenom význame uniesla dôkazné bremeno vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, odvolaciemu súdu neostávalo, než rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní prvoinštančný súd zameria pozornosť na odvolacím súdom vytknutý nedostatok a o veci opätovne rozhodne.

12. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)